

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 127/2024-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **MONAQ Leasing, a. s.**, Tvarožkova 5, Bratislava, zastúpenej ULC Čarnogurský s.r.o., Tvarožkova 5, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8Co/11/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov a priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 128 570,74 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je lízingovou spoločnosťou, ktorá poskytuje služby spočívajúce v prefinancovaní nehnuteľnosti formou finančného lízingu. Podstatou lízingových služieb je, že kupujúci a budúci lízingový prenajímateľ odkúpi nehnuteľnosť od predávajúceho ako budúceho lízingového nájomcu, pričom za takýto prevod vlastníckeho práva zaplatí predávajúcemu riadne dohodnutú kúpnu cenu. Kupujúci ako lízingový nájomca následne hradí za užívanie danej nehnuteľnosti mesačné lízingové splátky a po splnení všetkých zmluvných podmienok nadobudne možnosť prevodu vlastníctva k financovanej nehnuteľnosti. Takýto zmluvný vzťah bol uzatvorený aj medzi sťažovateľkou a žalovanými.

3. Sťažovateľka sa v konaní vedenom Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 5C/8/2010 domáhala uloženia povinnosti žalovaným vypratať nehnuteľnosť vo vlastníctve sťažovateľky z dôvodu nesplnenia povinností vyplývajúcich zo zmluvy o nájme nehnuteľnosti s možnosťou jej následnej

kúpy z 28. augusta 2007. Okresný súd rozkazom na plnenie sp. zn. 5C/8/2010 z 21. januára 2010 žalovaným uložil povinnosť vypratáť nehnuteľnosť. Žalovaní podali proti tomuto rozkazu odpor 15. februára 2010.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 5C/8/2010 z 9. decembra 2010 prerušil konanie o žalobe sťažovateľky o vypratanie nehnuteľnosti do právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 6C/159/2010 o žalobe žalovaných z 26. mája 2010 o určenie ich vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

5. Sťažovateľka 30. júna 2021 požiadala okresný súd o pokračovanie v prerušenom konaní, pretože prerušenie trvalo v tom čase už viac ako 10 rokov bez právoplatného rozhodnutia v súvisiacej veci o určenie vlastníckeho práva. Okresný súd uznesením z 31. augusta 2021 rozhodol o pokračovaní v konaní a rozsudkom č. k. 5C/8/2010-183 z 3. novembra 2021 uložil žalovaným povinnosť vypratáť nehnuteľnosť, zamietol návrh žalovaných na prerušenie konania a priznal sťažovateľke v celom rozsahu náhradu trov konania.

6. Žalovaní proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie, o ktorom prebieha odvolacie konanie na krajskom súde od predloženia veci 26. januára 2022. Krajský súd uznesením č. k. 8Co/11/2022-271 z 31. marca 2022 prerušil odvolacie konanie do skončenia súvisiaceho odvolacieho konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 5Co/42/2020 (proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6C/159/2010 vo veci totožných účastníkov konania o určenie vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti z dôvodu neplatnosti kúpnej zmluvy a lízingovej zmluvy z 28. augusta 2007).

7. Z evidencie vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľka podala 7. augusta 2023 ústavnú sťažnosť, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 47 charty postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/42/2020. O tejto ústavnej sťažnosti ústavný súd koná v konaní sp. zn. III. ÚS 462/2023, v ktorom bolo vydané uznesenie o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie v celom rozsahu 28. septembra 2023.

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že v napadnutom konaní je krajský súd nedôvodne nečinný, pretože prerušenie konania odvolacím súdom považuje za nedôvodné a ústavne neakceptovateľné s poukazom na dĺžku skôr prerušeného konania pred súdom prvej inštancie. Zároveň sťažovateľka poukazuje aj na neakceptovateľnú dĺžku a prieťahy v konaní v súvisiacej veci o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktoré ani po 13 rokoch nie je právoplatne skončené. Sťažovateľka v dôsledku tejto situácie podľa svojich tvrdení nemôže užívať nehnuteľnosť, ktorú vlastní už po dobu 14 rokov, a musí znášať výdavky spojené s jej nadobudnutím a dane a poplatky spojené s vlastníctvom. Sťažovateľka teda považuje obdobie prerušenia konania o vypratanie nehnuteľnosti za obdobie nečinnosti krajského súdu, ktorý svojou neefektívnosťou prehľbuje stav právnej neistoty sťažovateľky.

9. K jednotlivým kritériám sťažovateľka uviedla, že jej konanie ani konanie účastníkov neprispelo k doterajšej dĺžke konania a právnu neistotu spôsobuje výlučne krajský súd svojou nečinnosťou. Súd nepostupuje hospodárne a efektívne k nastoleniu právnej istoty v konaní a po 12-ročnom konaní na súde prvej inštancie považuje prerušenie konania za ústavne neakceptovateľné. Prieťahy v konaní majú značný vplyv na hospodársku situáciu sťažovateľky. Sťažovateľka sa domáha finančného zadosťučinenia v sume 128 570,74 eur, ktorá zodpovedá majetkovej ujme spôsobenej

sťažovateľke bezodplatným užívaním nehnuteľnosti žalovanými a výdavkami spojenými s nadobudnutím nehnuteľnosti uhradenými počas trvania súdneho konania. Sťažovateľka si uplatnila aj právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

11. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej prerušenie konania predstavuje zákonnú prekážku v konaní. Nečinnosť všeobecného súdu z dôvodu existencie zákonnej prekážky v konaní ústavný súd neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (m. m. II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06, IV. ÚS 328/09 atď.), a preto v čase, keď je namietané konanie právoplatne prerušené, neprichádza do úvahy vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Nečinnosť krajského súdu, ktorá má oporu v jeho rozhodnutí z 31. marca 2022 o prerušení konania z relevantného dôvodu, nemá charakter pochybenia v postupe súdu v podobe zbytočných prietahov, ale ide o procesným predpisom predpokladaný stav konania. Dôvodom na prerušenie konania o vypratanie nehnuteľnosti bolo prebiehajúce konanie o určenie vlastníckeho práva k totožnej nehnuteľnosti. Uvedený predpoklad určenia vlastníctva pre potreby následného posúdenia povinnosti vypratať nehnuteľnosť predstavuje v okolnostiach prejednávaneho prípadu relevantný dôvod na prerušenie konania, a preto je ústavne akceptovateľný. Ústavný súd by preto ani po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne nemohol dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže nečinnosť krajského súdu má oporu v rozhodnutí o prerušení konania. Ide teda o procesnú situáciu, ktorá už v čase podania ústavnej sťažnosti (18. augusta 2023) vylučovala posúdenie nečinnosti krajského súdu v prerušenom konaní ako zbytočné prietahy. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

13. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ

domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom. Sťažovateľka označila ako porušovateľa svojich práv výlučne krajský súd a napáda len jeho postup v odvolacom konaní. Krajský súd vo veci sťažovateľky koná od 11. novembra 2021 a odvolacie konanie prerušil 31. marca 2022. Toto obdobie (takmer 5 mesiacov) zjavne nemožno hodnotiť ako neprimeranú dĺžku konania. Pokiaľ ide o obdobie od marca 2022, ústavný súd považuje prerušenie konania za ústavne aprobovateľné. Priebeh súvisiaceho konania o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti z hľadiska primeranosti jeho dĺžky, ktorá nesporne negatívne ovplyvňuje aj dĺžku konania v tejto veci sťažovateľky, však tvorí meritum iného konania pred ústavným súdom vedeného pod sp. zn. III. ÚS 462/2023.

14. Sťažovateľka namieta aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to z tých istých dôvodov ako porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd pripomína, že primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania sú obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva (základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy) nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke) by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti. V sťažovateľkinom prípade ide o majetkový spor, ktorý tvorí predmet jej podnikateľskej činnosti, v súvislosti s čím znáša aj prípadné hospodárske riziko, a preto ústavný súd v okolnostiach prerušenia konania nezistil odmietnutie spravodlivosti.

15. Námietku porušenia čl. 17 ods. 1 charty sťažovateľka neodôvodnila ústavne relevantným spôsobom, z ktorého by vyplývala aplikácia konkrétneho európskeho práva všeobecnými súdmi v jej veci, ktorú by rozporovala alebo považovala za nesprávnu. Predpokladom vyslovenia porušenia práva podľa charty je v súlade s čl. 51 ods. 1 charty práve aplikácia európskeho práva v konaní, ktoré sťažovateľka netvrdí a ani ústavný súd nezistil. Podľa čl. 51 ods. 1 prvej vety charty sú totiž ustanovenia charty pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry únie a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo únie. Aj v tejto časti bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. V závere ústavný súd dodáva, že toto uznesenie nebráni sťažovateľke, aby sa opätovne obrátila so sťažnosťou na ústavný súd, ak dospeje k záveru, že krajský súd aj po odpadnutí dôvodu prerušenia konania naďalej nepostupuje v konaní spôsobom efektívne smerujúcim k nastoleniu jej právnej istoty.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2024

Peter Molnár
predseda senátu